

HISTORIA

Krótką Historią Vistalite DrumsZnajdziecie tu informacje o perkusjach Vistalite, które udało mi się zebrać w ciągu kilku ostatnich lat. Dodatkowymi wiadomościami lub uwagami o dostrzeżonych błędach, możecie się podzielić - z nami i innymi miłośnikami tych instrumentów - pisząc na adres: vistalite@vistalite.eu

Przed VistaliteVistalite jest nazwą akrylowej linii bębna wykonanej przez Ludwig Drum Company . Pomimo, że teraz nazwa ta utożsamiana jest z akrylowymi bębnami, Ludwig Vistalites nie były pierwsze i wielu mogło by nawet uznać, że nie były to najlepsze akrylowe bębny w tamtych czasach. Akrylowe perkusje najpierw zostały wytworzone przez Bill Zickos z Kansas w 1959 z handlowym przeznaczeniem produkcyjnym dziesięciolecie później. Ron Bushy z Iron Butterfoly heavy metalowego zespołu tamtych czasów, był pierwszym promotorem akrylowych perkusji Zickos w 1969. We wczesnych latach 1970's firma Fibes wyprodukowała z plastiku perkusję i zaprezentowała ją szerszej publiczności dzięki dwóm znanym już perkusistom Bill Cobham (Mahavishinu Orchestra) i Nick Mason (Pink Floyd) którzy grali na czystych (bezbarwnych) akrylowych zestawach z Fibes. Legenda głosi, że Ginger Baker (Cream) sprawił sobie akrylowy zestaw sam, przez wyginanie płachty plastiku na jego kuchence grzewczej. Same bębny są zrobione z akrylowych płyt, które zostają rozgrzane i nadaje się im kształt cylindra według określonej formy. Szwy zostają następnie przyklejone akrylową żywicą i kadłuby wtedy wykończone podobnie do sposobu wykończenia bębnów drewnianych. Ludwig VistaliteThe Ludwig Drum Company rozpoczęło produkcję serii Vistalite w 1972, za późno by dodać do katalogu z 1973 oferty Ludwig Percussion. Na początku było dostępnych sześć kolorów : clearbluered amber yellow green Bębny nie zostały wyprodukowane w głównej fabryce Ludwiga w Chicago, powłoki w rzeczywistości zostały opracowane i wyprodukowane przez Cadillac Motors plastics division. Jedne z pierwszych reklam tej linii promowały nazwę "Stratosphere Drums" (stratosferyczna perkusja), chociaż ta metka szybko zniknęła (czy to kiedykolwiek powinno być uczynione publiczne?). John Bonham zaczął grać na zestawie Vistalites w 1973 i jego imię na stałe zostało związane z Ludwig Vistalite i rozpoznawalne jako nierozłączna para na całym świecie. Vistalite zmienia się przez lataNastępujące dane powinny pomagać ci rozpoznawać twój zestaw Vistalite:1972 (inauguracja) - bębny były dostępne w wersjach:przezroczystej oraz w kolorach: niebieskim, czerwonym, bursztynowym, żółtym i zielonym. Wczesne korpusy zostały złożone z elementów o dużym kącie ścięcia, a następnie lukę wypełniano czystą akrylową żywicą. Efekt czystej żywicy sprawia, że kolor wydaje się przygasnąć przy szwie na kolorowych muszlach. Na zestawach z podwójnymi bębnami z przodu montowanymi na statywie umieszczonym na centrali, szwy zwykle zostały ustawione na stronie kotów naprzeciw uchwytu do mocowania bębna na statywie, tabliczka z logo oliwkowo-niebieska była ustawiona przodem do publiczności, a tłumik z jednym wkrętem i nylonową podkładką po stronie perkusisty . Kotły koncertowe (z jednym naciągiem) miały szew ustawiony pod przeciwnej stronie emblematu pod kątem 90° do zacisku, a odznaki wciąż zostały ustawione od strony publiczności. Dlatego zarówno jak chodzi bębny koncertowe (te z jednym naciągiem) jak i tradycyjne z dwoma naciągami, było jasne określenie czy służą do montażu z lewej strony czy z prawej. Jak z inne zestawy Ludwiga, komplety z kotłami koncertowymi o średnicy ponad 12 cali zostały z czasem wyposażone w standardowe uchwyty do montażu na Ludwikowskim statywie. Bardzo wczesne zestawy cierpiały na delikatne spękania akrylu. To był rezultat akrylowych plansz wyjętych z pieca przed doprowadzeniem do wymaganej temperatury. Metody produkcyjne zostały zmienione w ciągu kilku miesięcy inauguracji i problemy szybko zniknęły . W 1975 rok zobaczyliśmy pierwsze główne zmiany w linii Vistalite. Najbardziej znaczące było wprowadzenie tęczy Vistalite. Kotły wyprodukowano w sześciu wzorach . Wraz z tęczą , szew 'V' teraz został ustawiony na wewnętrznej stronie bębna i dodano kolor akrylowej żywicy i został rozwiązany problem odbarwienia szwu.Regulator tłumik był teraz dopasowany z nylonowym rękawem i trzema otworami, wstawiono także płytkę mającą na celu wzmocnienie regulatora. Ustawienie szwu stało się logiczne i konsekwentne we wszystkich modelach po przeciwnej stronie do logo LUDWIGA. Pod względem kolorów, dodano biały i czarny tym razem nie przezroczyste jak to robiono do tej pory. Tabliczka z logo i tłumik były teraz umieszczone razem, naprzeciw mocowania bębna - stwarzając możliwość dwukierunkowego zawiaszania (choć pozycja szwu na Vistalites wciąż implikowała lewą stronę i bębny prawy-boczny). Późny 1977 ze sprzedażami z mniej niż 50 kompletów, zieleń została wycofana z serii Vistalite. Dymy (smoke)czyli rodzaj prześwitującego szarego został w to miejsce dodany. 1978 Ludwig rozpoczął produkcję paru dodatkowy głębokich tomówz jedną membraną, ale znacznie dłuższe od standartowych,to super zestawy koncertowe. Centrale były wykonywanez dwoma naciągami (jeden od frontu, jeden tylny - naturalnie). 1978 również zobaczył wprowadzenie na rynek zestawy Tivoli (można je zobaczyć w katalogach na 1980). Oparty na trój-kolorowym wzorze bębna, zestawy Tivoli posiadały małe światełka zamocowane wzdłuż dwóch poziomych szwów. Światełka były zasilane przez transformator sieciowy. Pięć różnych zestawów było dostępnych z 22 albo 24 calową centralą. Elektronika była skomplikowana i zarówno żarówki jak i zasilacz prądu cierpiały na wysoką awaryjność. Ludwig odniósł dotkliwą porażkę na linii Tivoli. W pełni pracujący komplet Tivoli jest teraz jednym z najcenniejszych Vistalites na używanym rynku. Późny 1979

tuż zanim produkcja została przerwana w 1979 Ludwig zmieniła kształt tabliczki zaokrąglając ich kąty na obrzeżach, a szew został ustawiony pod kątem 90° od góry czyli od znaczka fabrycznego tak jak to było zawsze na kotłach koncertowych.